

Partea

①

Introducere și Definiții

Pentru a interpreta corect textul biblic avem nevoie de:

1. Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu, în cel puțin două traduceri diferite (dacă este posibil în limbi diferite sau din tradiții diferite...ex. Filipeni 4.8). Deoarece primul pas în interpretare este citirea și recitirea textului. Învață să citești Scriptura.

2. Un dicționar biblic bun, acesta te va ajuta la înțelegerea contextului în care a fost scris textul (exemple: pentru a interpreta un text din Hagai trebuie să știi împrejurările în care este scrisă cartea; modul de gândire a celor din biserica din Corint necesită câteva cunoștințe despre orașul Corint; pildele Mântuitorului vor fi înțelese mai ușor când vom cunoaște obiceiurile din vremea Lui; e important de știut de asemenea că *leul* oferit lucrătorilor din Matei 20:1-16 era echivalentul salariului pentru o zi de muncă; etc.)
3. Un comentariu biblic bun ne ajută să determinăm corect genul literar al textului analizat și ne oferă cel puțin încă un punct de vedere asupra textului analizat.
4. Un lexicon pentru o analiză corectă, a textului, din punct de vedere gramatical.

Aspecte introductive:

Ca orice operă literară care cere o interpretare și Biblia **trebuie** interpretată. Biblia a fost scrisă într-o perioadă de aproximativ 1500-1800 de ani. În această perioadă în scrierea ei se trece de la Limba ebraică la aramaică (în unele pasaje ale V.T. - Ieremia 10:11, Daniel 2:4-7:28, Ezra 4:7-6:18, 7:11-28) și apoi la greacă. În N.T. deși limba vorbită este aramaica, dialogurile sunt consemnate în greacă.

🕒 Autorii diferiți ai cărților Bibliei au trăit unii în aceeași perioadă, iar unii la intervale de timp diferite.

🔔 Ținând cont de aceste considerente, trebuie să înțelegem **necesitatea interpretării cu seriozitate a Bibliei.**

❖ Perspectiva etimologică: - termenul „ *hermeneutica* ” își are originea în grecescul ἑρμηνευο (hermeneuo = „a interpreta”).

❖ Definiția hermeneuticii: - *hermeneutica este știința care se ocupă cu stabilirea unor principii de interpretare a unui text și aplicarea acestora*. Când vorbim de *hermeneutică biblică*, ne referim în particular la principiile de interpretare a Bibliei și aplicarea lor. O altă definiție ar putea fi - descoperirea sensului pe care textul l-a avut „**atunci și acolo**” (cu referire la momentul derulării evenimentelor, ce au însemnat ele) și înțelegerea semnificației sale „**acum și aici**” (cu referire la prezent).

Având în vedere faptul că hermeneutica este: (1) o **știință**, aceasta înseamnă că ea ne va da legi logice și principii raționale pe care le vom aplica în interpretare. Un alt aspect important este acela că hermeneutica este (2) o **artă**. Un bun hermeneut are nevoie de o abilitate specială pentru interpretare. Abilitatea interpretului însă, este determinată într-o măsură de imaginația și interesul pentru studiu al acestuia. Un bun interpret **NU SE VA FORMA** numai prin participarea la cursul de hermeneutică, ci prin practicarea cu sârguință a ceea ce **A ÎNVĂȚAT LA CURS**. În cel de-al treilea rând și cel mai important, hermeneutica este un **act spiritual** depinzând de iluminarea și călăuzirea Duhului Sfânt. **Noi trebuie să fim dependenți de Duhul lui Dumnezeu pentru a realiza o interpretare corectă a Bibliei !!!**

Când vorbim de interpretarea Bibliei **trebuie** să luăm în calcul câteva diferențe dintre lumea în care a fost scrisă aceasta și lumea contemporană.

Avem de a face cu diferențe în ce privește:

- ✓ Perioada istorică
- ✓ Ritualurile (obiceiurile)
- ✓ Limba
- ✓ Cultura
- ✓ Aspectele politice și sociale
- ✓ Faze ale revelației

Pentru a interpreta Biblia ținând cont de aceste diferențe atenția noastră trebuie distribuită în trei direcții: (1) în spre autorul care scrie și intenția acestuia în scrierea unui anumit mesaj; (2) în spre text urmărind ceea ce textul în sine ne spune; (3) în spre cititor sau ascultător urmărind felul în care mesajul Bibliei se aplică lumii acestuia.

Având în vedere faptul că preocuparea unilaterală, sau preocuparea inegală acordată acestor trei direcții a dus la moduri greșite de interpretare ale Bibliei, ne vom concentra asupra distribuirii atenției tuturor celor trei direcții. Vom folosi pentru aceasta terminologia propusă de W. Randolph Tale în cartea sa *Biblical Interpretation*, pentru cele trei direcții ale interpretării:

- 1) Lumea din spatele textului: cu referire la autor și timpul în care acesta a scris. **O interpretare corectă nu poate avea loc fără a lua în considerare lumea în care acel text a luat naștere !!!**

- 2) Lumea din text: cu referire la genul de literatură, semnificația cuvintelor și studiul gramatical al textului. **Genul literar funcționează ca un element de legătură dintre text și cititor !!!**
- 3) Lumea din fața textului: cu referire la aspectele contemporane ale cititorului și felul în care modul lui de gândire poate influența semnificația textului. **În această secțiune atenția este îndreptată asupra procesului de citire al textului Scripturii, asupra presupuzițiilor cititorului și rolului lor în interpretare.**

Diferite moduri de interpretare ale Bibliei

1. Interpretarea alegorică (simbolistică, spiritualizarea)

Acest mod de interpretare consideră ca sensul literal al cuvintelor Scripturii nu este decât un vehicol preliminar care ne ajută să pătrundem mai adânc în înțelesul lor spiritual.

Reprezentanți ai acestui mod de interpretare:

- În gândirea evreiască -> Filo, a căutat să facă Scriptura atrăgătoare pentru cei care nu credeau în cuvintele ei, renunțând la sensul literal al acelor pasaje care îi ofensau pe aceștia și alegorizându-le.
- În gândirea creștină -> îi avem pe unii Părinți ai Bisericii, dintre care se evidențiază Origen, care urmează principiul alegoric a lui Filo.

- Teologii catolici sunt înclinați spre o interpretare alegorică.
- Augustin a fost și el un adept al alegorizării.

Evaluând acest mod de interpretare deducem că acesta este:

- **Subiectiv** - fiecare are posibilitatea de a interpreta cum dorește;
- **Irațional** - Trebuie să fii rațional în predică!!!...Chiar înainte de a fi biblic?!
- **Obscur** - impune *eisegeza* (a introduce „ceva” în interiorul textului) în locul *exegezei* (a scoate, a extrage „ceva” din interiorul textului). **Datoria și obligația oricărui predicator este aceea de a folosi exegeza ca metodă de pregătire a predicii, nicidecum eisegeza** (exemplu: I Tesaloniceni 5:22 *feriți-vă de orice se pare rău, afirmația pavlină se referă la profeție*).

2. Interpretarea literală

Modul acesta de interpretare susține că înțelesul corect al Bibliei are la bază sensul obișnuit, general recunoscut al termenilor. Sensul literal este sensul de bază pe care îl sugerează factorii gramaticali și istorici.

Reprezentanți ai acestui mod de interpretare sunt:

- În gândirea evreiască -> cărturarul Ezra, Evreii din Palestina, Hristos.
- În gândirea creștină -> Ioan Hrisostomul sau reformatorii : Luther, Calvin, etc...

Interpretare literală este practica uzuală în interpretare. Avantajul acesteia este în faptul că orice înțeles secundar depinde de sensul literal precedent care este obiectiv. În acest fel imaginația cititorului este controlată de sensul denotativ (obiectiv) al termenilor. Dacă citești un text care sugerează o interpretare literală, dar tu vrei să folosești interpretarea alegorică (simbolică) ar trebui să-ți examinezi motivele. Răspunde sincer și obiectiv la următoarele întrebări: (1) „Nu cumva pun la îndoială sensul literal al pasajului pentru că nu vreau să mă supun lui?” sau (2) „Nu cumva interpretez pasajul în sens figurat fiindcă nu corespunde poziției mele teologice preconcepute?” **Cea mai mare parte din Scriptură se interpretează literal. (NU TOATĂ !!!)**

3. Interpretarea devoțională

Acest mod de interpretare consideră că Biblia este o carte bogată, care ne-a fost dată în primul rând ca hrană spirituală pentru fiecare zi. Accentul acestui mod de interpretare cade pe aspectele edificatoare ale Scripturii. Cu alte cuvinte acest mod de a interpreta poate fi numit mai degrabă o *aplicație* a Scripturii.

Reprezentanți ai interpretării devoționale sunt:

- În perioada medievală -> misticii
- În perioada mișcărilor de trezire religioasă -> pietiștii, puritanii, Wesley, quakerii.
- În perioada modernă -> cărțile devoționale ale lui F.B. Meyer; A.W. Tozer; etc.

Deși aspectul aplicării Scripturii este esențial pentru eficiența ei în viața credinciosului există pericolul ca o interpretare pur devoțională să tindă spre alegorizare și tipologie, neglijând astfel aspectele doctrinare de bază ale pasajelor. Din aceste motiv trebuie căutat un echilibru între interpretare și aplicație.

4. Interpretarea liberală

Este modul de interpretare care susține că intelectul omului este suficient de matur pentru a selecta ceea ce este acceptabil de ceea ce este eroare în Scriptură. Biblia este astfel adevărată numai când se armonizează cu rațiunea omului. Pentru liberali, Scriptura nu are autoritate, ci omul deține autoritatea finală.

Perioade și reprezentanți:

- Inițiatori ai acestei interpretări sunt considerați -> Hobbes și Spinoza.
- Cu privire la interpretarea V.T. -> J. Welhausen și discipolii săi.
- Cu privire la interpretarea N.T. -> F.C. Bauer și Școala de Critică Liberală de la Tubingen.

După modul de interpretare liberală inspirația Scripturii, autoritatea ei și caracterul ei supranatural sunt redefinite. Acest tip de interpretare pune

accentul pe rațiunea omului și impune Bibliei concepția evoluționistă. Pentru ași susține presupuzițiile renunță la unele doctrine biblice.

5. Interpretarea neo-ortodoxă

Reprezintă modul de interpretare care neagă revelația propozițională plecând de la premisa că Biblia nu este decât o mărturie eronată a revelației care a fost dată în trecut. Biblia are o autoritate instrumentală care țintește spre Hristos (autoritatea supremă), dar nu posedă o autoritate inerentă (intrinsec, în mod firesc).

Este reprezentată în perioada interbelică de către Karl Barth și discipolii săi.

Evaluând interpretarea neo-ortodoxă observăm următoarele:

- aceasta neagă faptul că Biblia **este** Cuvântul lui Dumnezeu și susține că ea **devine** Cuvântul lui Dumnezeu doar atunci când Dumnezeu vorbește omului prin ea și omul răspunde pozitiv.
- numai acea porțiune din Biblie care se referă la Hristos are un caracter normativ (îndrumare, dispoziție), iar autoritatea de a decide ce anume este normativ în Biblie este **întru totul** de partea omului.
- multe pasaje din Biblie sunt tratate ca mituri, fiind respins caracterul lor literal considerând că ele posedă doar unele principii teologice, dar nu sunt reale.

Concluzii

Evaluarea metodelor de interpretare prezentate mai sus ne duce la stabilirea următoarelor premise în vederea evitării unei metode greșite de interpretare:

1. Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu inspirat și vorbește cu autoritate. Cuvântul „autoritate” se referă la puterea sau greutatea pe care o au Scripturile din pricina revelației și inspirației divine. Dacă Biblia este Cuvântul inspirat de la Dumnezeu, atunci ea are autoritate asupra oamenilor. **Cuvântul lui Dumnezeu poartă autoritatea lui Dumnezeu.**
2. Caracterul Bibliei este special, de aceea Biblia are propriile sale principii de interpretare care aplicate corect conduc la semnificația reală a textului. **Biblia se interpretează pe sine. Scriptura interpretează cel mai bine Scriptura.**
3. Scopul primordial al interpretării este să ducă la sensul intenționat de autor.
4. Biblia **trebuie** interpretată literal cu excepția pasajelor care cer o interpretare alegorică. O mare parte a Bibliei este reprezentată în mod deliberat într-o manieră metaforică. Astfel, sunt multe descrieri antropomorfe - însușiri omenești date lui Dumnezeu -> mâna, gura, ochii Domnului. De asemenea, în Scriptură găsim genuri de literatură (poezie, proverbe, poeme și cântări, parabole, etc) care **impun** interpretarea alegorică.
5. Există în Biblie o unitate doctrinară de la *Genesa* până la *Apocalipsa*. Nu suntem de acord cu conceptul de Teologie Biblică al Școlii de istorie a religiei care afirmă că în Biblie avem de-a face cu „teologii individuale” proprii fiecărui autor, disparate și fără nici o legătură între ele. Există

într-adevăr accente sau nuanțe specifice fiecărui autor, dar teologia acestora **nu este separată**.

6. Instrumentalitatea Duhului Sfânt în interpretare este fundamentală.

Aceasta nu înseamnă că avem nevoie de anumite capacități magice esoterice (tainice, ascunse) pentru interpretarea Bibliei, dar **trebuie** să acceptăm faptul că Biblia este cartea inspirată de Duhul Sfânt autorilor ei și în interpretarea ei **trebuie** să rămânem dependenți de iluminarea și ajutorul Lui.

Partea

②

Interpretarea – responsabilitate a fiecăruia

dintre noi.

Fără îndoială că ați auzit spunându-se: „Fiecare interpretează Biblia în felul lui”, sau „Cele două lucruri asupra cărora oamenii nu cad niciodată de acord sunt religia și politica”.

Dacă astfel de afirmații sunt adevărate, atunci creștinismul este fără sens și Biblia nu are nimic să ne spună. Dacă cineva **poate** face ca Biblia să afirme ce vrea el, atunci ea nu-l poate influența. Este în mâinile lui doar o armă pentru susținerea propriilor idei. **Biblia nu a fost scrisă cu acest scop.**

Responsabilitatea fiecărui creștin conștiincios este aceea de **a studia, a înțelege și a aplica corect Biblia.**

❖ Sunt patru componente de bază ale unui studiu biblic corect:

1. **OBSERVAREA**, care răspunde la întrebarea: „Ce văd?” Cel ce studiază Biblia abordează acum textul ca un detectiv. Nici un detaliu nu este lipsit de importanță, nici o piatră nu este lăsată nerăsturnată. Fiecare observație este notată atent pentru a înțelege și a putea compara rezultatele mai târziu.
2. **INTERPRETAREA**, care răspunde la întrebarea: „Ce înseamnă aceasta?” În cadrul ei, cel ce interpretează textul îl bombardează cu întrebări precum: „Ce însemnau aceste detalii pentru oamenii cărora le-au fost adresate?” / „De ce a spus autorul aceasta?” / „Care sunt implicațiile?” / „Care este ideea principală pe care vrea să o comunice?”

3. **CORELAREA**, care răspunde la întrebarea: „Cum se raportează aceasta la restul Bibliei?” Cine studiază Biblia trebuie să facă mai mult decât să analizeze câteva pasaje disparate. Trebuie să-și coreleze studiul cu tot ce mai spune Biblia despre acel subiect. O înțelegere corectă a Bibliei ține cont de **tot** ce spune Biblia despre fiecare subiect tratat.
4. **APLICAREA**, care răspunde la întrebarea: „Ce înseamnă aceasta pentru mine?” **Ea este obiectivul celorlați trei pași.** Un expert în domeniu conchidea - „observarea și interpretarea fără aplicare înseamnă eșec”. **Biblia este rostirea lui Dumnezeu.** Cuvântul Său așteaptă un răspuns, iar răspunsul trebuie să fie nimic mai puțin decât ascultare față de voința revelată a lui Dumnezeu.

Principii generale de interpretare

REGULA DE AUR A INTERPRETĂRII: UN TEXT NU POATE ÎNSEMNA CEEA CE NU A ÎNSEMNAT NICIODATĂ!!!

Când citim Biblia dorim să știm mai întâi ce înseamnă ceea ce citim pentru noi aici și acum uitînd că textul biblic se adresează atunci și acolo unui anumit auditoriu. BIBLIA NU IMI ESTE ÎN PRIMUL RÂND MIE, AICI ȘI ACUM, CI ARE UN DESTINATAR CLAR ATUNCI ȘI ACOLO.

Acest atunci și acolo este determinat de o exegeză bună.

Exemple: contextul lui Matei 5. 38-41.

➔ Regula 1: Pornește de la premisa că Biblia are deplină autoritate.

În materie de religie, creștinismul acceptă, conștient sau nu, ca autoritate pentru sine Tradiția, Rațiunea sau Scriptura. Neo-protestanții, în comparație cu alte confesiuni religioase consideră Scriptura ca **singura** instanță supremă.

➔ **Regula 2:** Biblia se interpretează pe sine. Scriptura interpretează cel mai bine Scriptura.

Unul din primii comentatori ai Cuvântului lui Dumnezeu a fost **DIAVOLUL** (citește - Genesa 3:1-5). Dumnezeu spusese altceva. (citește - Genesa 2:16-17). Diavolul nu a negat că Dumnezeu a spus aceste cuvinte. În schimb le-a deformat, dându-le un înțeles pe care nu-l aveau. Astfel de erori se pot produce prin omitere sau prin adăugare.

✂ Omitere - înseamnă a cita doar partea care îți convine, lăsând restul la o parte.

☒ Adăugare - înseamnă a spune mai mult decât spune Biblia. _

➔ **Regula 3:** Interpretează experiența personală în lumina Scripturii și nu Scriptura în lumina experienței personale.

Parcurgând N.T., vei întâlni două tipuri principale de literatură: narativă și didactică (sau de învățatură). Porțiunile narative descriu viața Domnului Isus în cele patru evanghelii și istoria Bisericii Primare în cartea Faptele Apostolilor. Scrisorile sau epistolele au fost scrise în general pentru a-i învăța pe membrii acestor prime biserici cum să trăiască viața creștină.

Studiind porțiunile didactice, vei înțelege că scriitorul **nu spune** că, dacă s-a întâmplat cutare sau cutare lucru, atunci rezultă că el este și adevărat. Dimpotrivă, el procedează tocmai invers. Fiindcă o anumită idee este adevărată, s-a întâmplat un anumit lucru. De exemplu: N.T. **nu ne învață** că Isus a înviat din

morți și deci este Fiul lui Dumnezeu. **EL a înviat din morți pentru că (deoarece) este Fiul lui Dumnezeu.**

Evenimentele relatate în întreaga Biblie se interpretează pe baza ADEVĂRULUI afirmat de Dumnezeu și NICIODATĂ invers !!!

De-a lungul cărții Faptelor Apostolilor sunt narate faptele creștinilor din primul secol. **Nu vom trage concluzii doctrinare** din aceste evenimente, dacă ele nu cuprind și predici, ci vom interpreta evenimentele în lumina pasajelor doctrinare.

Experiențele tale personale, oricare ar fi ele, trebuie aduse înaintea Scripturii și interpretate. **Niciodată invers.** „Fiindcă am avut această experiență, acest lucru trebuie să fie adevărat...” nu este procedura corectă de interpretare a Bibliei. **Nu am spus că experiența este lipsită de valoare !!! DIMPOTRIVĂ.** Experiența probează validitatea doctrinei. Învierea lui Isus atestă faptul că EL este Fiul lui Dumnezeu.

Experiența personală constituie o parte importantă a vieții creștine, dar trebuie să fim atenți să o menținem la locul cuvenit. **Deși învățăm din experiență, nu vom judeca Biblia pe baza ei.**

Este foarte ușor să uiți acest lucru, în multe domenii ale vieții. Să presupunem, bunăoară, că treci printr-o dificultate financiară din cauza cheltuielilor pe care le-ai făcut pe bază de împrumut bancar. Domnul îți vorbește despre asta și tu simți că EL ar vrea să renunți la orice fel de tranzacții bazate pe împrumut bancar. Lucrezi mult, economisești și îți achiți toate datoriile. Viața ți s-a schimbat. Ai scăpat de datorii și ești convins acum că nu trebuie cu nici un chip să mai cumperi pe credit. Până aici totul este în regulă. Dar tu mergi mai departe și spui că oricine folosește credite sau cumpără în rate încalcă o poruncă biblică. Pentru a te justifica citezi: „Să nu datorați nimănui nimic” (Romani 13:8).

Ai încălcat astfel o importantă regulă de interpretare. Ai interpretat Biblia în lumina experienței personale și ai cerut altora să se conformeze viziunii tale. **Nu fă din încredințarea personală o regulă generală (principiu) în fața căreia TOȚI trebuie să plece capul, iar de nu, concluzia ta este următoarea - sunt lumești.**

Studiază atent Scriptura și vei vedea ce frumos se îmbină cuvintele ei cu experiențele vieții. Cu cât te vei aprofunda mai mult în studiul ei vei observa că parcă scriitorii biblici sau gândit la tine când și-au ales cuvintele, atât de binevenite sunt aplicațiile lor.

➔ **Regula 4** - Exemplele biblice au autoritate numai dacă sunt susținute de o poruncă.

Când citești Scriptura, devine evident faptul că **nu trebuie** să urmezi exemplul fiecărui om despre care găsești ceva scris în ea. Spre exemplu, **nu trebuie** să urmezi exemplul regelui David și să comiți adulter și crimă, nici **nu trebuie** să urmezi exemplul apostolului Petru și să te lepezi de Hristos. Biblia abundă însă de exemple care **sunt demne de urmat**. Ești obligat să le urmezi pe acestea? **Da**, dacă exemplul ilustrează o poruncă biblică. **Nu**, dacă exemplul nu este sprijinit de o astfel de poruncă.

Cu toate acestea, exemplele din viața lui Isus sau din viețile urmașilor Lui care **nu** sunt bazate pe porunci au o anumită valoare:

🕯 Un exemplu biblic poate verifica ceea ce crezi tu că faci inspirat de Dumnezeu. - poți considera, de exemplu, că Dumnezeu vrea să nu te căsătorești tot restul vieții. Pentru că cei mai mulți se căsătoresc, poți fi presat de alții în direcția aceasta. Însă convingerea ta că

Dumnezeu vrea să nu te căsătorești niciodată este susținută biblic de faptul că Isus nu S-a căsătorit.

 Un exemplu biblic poate fi o bogată sursă de aplicații pentru viața ta. - să zicem că, citind Evanghelia după Marcu, te oprești pentru a medita asupra versetului: „A doua zi dimineață, pe când era întuneric de tot, Isus S-a sculat și S-a dus într-un loc pustiu. Și se ruga acolo” (Marcu 1:35). După meditație și rugăciune, simți că Dumnezeu vrea să petreci un timp cu EL în fiecare zi dimineață. Este o aplicație corectă și-ți va îmbogăți cu siguranță viața spirituală. A lua însă această aplicație și a încerca să o impui altora este ca și cum ai transforma în poruncă un exemplu din Biblie. Scriptura ne poruncește să ne rugăm; Pavel îndeamnă: „Rugați-vă neîncetat” (1 Tesaloniceni 5:17). Biblia ne sfătuiește să petrecem timp citind Scripturile: „Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi, în toată înțelepciunea. Învățați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, cântând lui Dumnezeu cu mulțumire în inima voastră” (Coloseni 3:16). **Nici o poruncă din Biblie nu spune că aceste lucruri trebuie făcute dimineața, chiar dacă așa făcea Isus sau chiar dacă atunci este timpul cel mai potrivit pentru tine. Fiecare om trebuie să ajungă la propria sa aplicație din exemplele biblice care nu sunt însoțite (susținute) de o poruncă !!! DESIGUR, poruncile Bibliei au autoritate pentru toți oamenii, dar exemplele NU !!!**

➔ **Regula 5** - scopul fundamental al Bibliei este să ne schimbe viețile, nu să ne îmbogățească cunoștințele.

Când a insuflat scrierea Bibliei, Duhul Sfânt a intenționat ca noi, cei care o vom citi să învățăm și să aplicăm ceea ce învățăm. Scriptura însăși spune că acesta este scopul scrierii ei (2Timotei 3:16-17). Când a scris prima sa epistolă către corinteni, pentru a-și întări afirmațiile, Pavel s-a inspirat din experiența lui Israel din vremea Exodului. Evreii poftiseră în pustie lucruri pe care nu le aveau. Comentând acest lucru, Pavel spunea bisericii din Corint: „Aceste lucruri s-au întâmplat ca să ne slujească nouă drept pilde, ca să nu poftim după lucruri rele, cum au poftit ei” (1 Corinteni 10:6). Două din modurile în care poți învăța o lecție sunt: *experiența personală și experiențele altora*. Unele lecții de viață nu le poți învăța decât trecând prin ele. Alte lecții însă **costă** prea mult pentru a le învăța astfel. Omul înțelept le va învăța analizând viața celor din jur. **Lesne de înțeles este faptul că înainte de a aplica un principiu TREBUIE să-l înțelegem, iar pentru aceasta TREBUIE să studiem textul Scripturii, să ne îmbogățim cunoștințele, dar înțelegerea neînsoțită de aplicție nu face pe nimeni sfânt. Cunoștințele nu ne sunt dușmane, ci pod spre aplicație !!!** Satana cunoaște foarte bine Biblia, dar nu este interesat de aplicarea ei. El a și memorat din Scriptură, dar când o citează scoate textul din context dorind să ducă în eroare (citește Matei 4:1-11).

➔ **Regula 6** - fiecare creștin are dreptul și responsabilitatea să studieze și să interpreteze el însuși Cuvântul lui Dumnezeu.

Acest principiu a fost unul dintre cele mai importante fundamente ale Reformei protestante din secolul al XVI-lea. De-a lungul timpului, oamenii au depins de biserică în studierea și interpretarea Scripturilor pentru ei. Nu existau traduceri ale Bibliei pe înțelesul poporului. Când s-a încercat o astfel de traducere, biserica a suprimat-o cu fermitate. Astăzi avem la dispoziție o mulțime de traduceri și de parafrazări care permit accesul la Biblie oricui știe să citească. Și totuși, generația noastră pare să producă indivizi analfabeți când

este vorba de cunoștințe biblice. Avem în schimb *sfânta tradiție pentecostală* (obiceiuri și datini strămoșești) pentru care, din nefericire (pentru unii), **nu există** fundament biblic.

➔ **Regula 7** - promisiunile lui Dumnezeu date în Scriptură sunt la dispoziția Duhului Sfânt pentru credincioșii din fiecare generație.

Promisiunile lui Dumnezeu pe care le găsim în Biblie constituie un mijloc prin care EL descoperă oamenilor voia Sa. Astfel, trebuie să recunoaștem faptul că invocarea promisiunilor Lui este o chestiune subiectivă. Mulți devin neliniștiți când este vorba de folosirea promisiunilor, în parte fiindcă sunt atât de des folosite greșit. Problema nu este **cum să aplicăm** o promisiune ca atare, ci **cum să stabilim** care este voia lui Dumnezeu. Fii însă la fel de atent în aplicarea promisiunilor lui Dumnezeu ca atunci când stabilești care este voia Lui. Este permis să invoci o promisiune scoasă din contextul ei istoric numai când ai înțeles corect **ce anume** spune pasajul și **cu ce scop**. Promisiunea este angajamentul lui Dumnezeu că va face ceva și ea necesită răspunsul credinței sub forma supunerii. Uneori supunerea înseamnă așteptarea cu răbdare ca Domnul să facă ce a promis. Alteori poate însemna aventură în necunoscut sau asumarea unor mari riscuri. Promisiunile lui Dumnezeu constituie baza pentru exprimarea credinței. Fără promisiuni nu ai pe ce bază să ceri ceva. Existând promisiunea, răspunsul se dă prin credință. Credința este **întotdeauna** activă, NICIODATĂ pasivă.

Să presupunem acum că ai răspuns unei promisiuni, dar ea nu s-a împlinit. Adică Dumnezeu nu a făcut ceea ce a promis. Ce concluzie putem trage? Sunt trei posibilități:

1. *Dumnezeu te-a dezamăgit*. Nu S-a ținut de promisiune. Dacă-i așa, Biblia nu e demnă de încredere, nu merită să-L urmezi pe Hristos. Cu toate că am formulat „Dumnezeu te-a

dezamăgit" ca o eventuală concluzie, așa ceva este de fapt **imposibil**. Este imposibil fiindcă EL nu ne va înșela **NICIODATĂ**. Citește 2 Timotei 2:13 și elimină această posibilitate pur și simplu fiindcă Dumnezeu face **ÎNTOTDEAUNA** ceea ce promite.

2. *Ai invocat greșit promisiunea.* Este o posibilitate neplăcută, dar **reală**. Dacă așa stau lucrurile și ai eșuat în interpretarea promisiunii lui Dumnezeu, probabil într-o zi îți va descoperii ce s-a întâmplat. Între timp, poți să te întrebi dacă vrei: „A fost o dorință sinceră de a face voia lui Dumnezeu și nimic altceva?” sau „Nu a intervenit cumva pe parcurs vreo dorință personală care să altereze planul divin?”

3. *Se va împlini în viitor și/sau într-un mod pe care nu-l bănuiești.* Dumnezeu i-a promis lui Avraam că urmașii lui vor fi la fel de mulți precum stelele de pe cer. Cu toate că ei au așteptat o perioadă împlinirea promisiunii lui Dumnezeu la un moment au vrut să-L „ajute” pe Dumnezeu să-Și îplinească promisiunea, dar totul a fost în zadar. Dumnezeu a vrut să-Și îplinească promisiunea în mod **SUPRANATURAL**, și așa a **făcut**.

Este util să menționăm aici că sunt două tipuri de promisiuni pe care le găsim în Biblie:

† **Promisiuni generale.** Sunt date de Duhul Sfânt pentru toți credincioșii. Ele sunt **generale**, adică se adresează tuturor oamenilor, din toate generațiile.

Promisiuni speciale. Sunt făcute de Duhul Sfânt anumitor oameni, în anumite situații. Diferența dintre cele două constă în faptul că poți fi sigur că toate **promisiunile generale** sunt pentru tine și pentru toți ceilalți, însă **promisiunile speciale** sunt **DISPONIBILE**, dar **nu devin ale tale** dacă nu-ți sunt date în mod special de Dumnezeu. **Promisiunile speciale** sunt date aproape întotdeauna pentru călăuzire și ca binecuvântare.

➔ **Regula 8** - interpretează pasajul (interpretează cuvântul în cadrul propoziției și... ->) în armonie cu contextul său.

Un lucru foarte important în vederea unei interpretări corecte a Scripturii este acela de a studia *fiecare cuvânt* în cadrul contextului său. De asemenea, interpretează cuvântul (ele) în *armonie cu înțelesul lor din vremea în care a trăit autorul*. **Ține minte: UN TEXT SCOS DIN CONTEXT DEVINE UN PRETEX !!!**

Exemple:

- 1Corinteni 15:29...*botezul pentru cei morți*

- Deuteronom 22: 5-12...*îmbrăcămintea femeiască*

➔ **Regula 9** - când un obiect neînsuflețit este folosit pentru a descrie o ființă vie, afirmația poate fi interpretată în sens figurat.

Pentru a ilustra această regulă ne vom referi la extraordinarele pasaje „EU sunt” din evanghelia după Ioan.

Isus a spus:

† „EU sunt pâinea vieții” (Ioan 6:35);

🕯 „EU sunt lumina lumii” (Ioan 8:12);

🏠 „EU sunt ușa oilor” (Ioan 10:7).

În sens literal, Isus, **nu este** nici pâine, nici ușă.

Deoarece pentru a-L descrie pe Mântuitorul este folosit un lucru neînsuflețit precum *pâinea*, trebuie să tragem concluzia că *pâinea trebuie* interpretată în sens **figurat**, **NU literal**.

Deci, când se atribuie viață și acțiune unor obiecte neînsuflețite, afirmația poate fi interpretată în sens figurat.

Există multe astfel de exemple pe parcursul Bibliei. Uneori vei întâlni pasaje care au generat dezacorduri în Biserică, referitor la interpretarea lor figurată sau literală. Un astfel de pasaj este cel legat de Cina Domnului (Matei 26:26-28 și 1 Corinteni 11:23-26).

Răspunsul Bisericii Catolice este că în actul Euharistie (Cinei) are loc **transubstanțierea** (prefacerea miraculoasă a *pâinii* și *vinului* în sângele și trupul lui Isus, după oficierea rugăciunii de binecuvântare rostite de preot).

În Biserica Luterană, (denumirea provine de la liderul reformei din germania - Martin Luther) răspunsul este dat prin afirmarea **consubstanțierii** (trupul lui Hristos este oferit *prin, cu* în pâinea binecuvântată). Adică nu este trupul lui Hristos, dar totuși este trupul lui Hristos !

Zwingli, unul dintre cei patru reformatori (Luther, Calvin, Zwingli și Semnon) elvețian la origine, este cel care a spus că Cina Domnului este doar un simbol și aceasta este părerea susținută de cele mai multe biserici evanghelice.

Noi (penticostalii) credem că *pâinea reprezintă* trupul Domnului, iar *vinul reprezintă* sângele Domnului. În rugăciunea de binecuvântare, noi **NU CEREM TRANSFORMAREA LOR**, (transubstanțierea sau consubstanțierea) ci ca ele să **CAPETE VALOAREA** trupului și sângelui lui Hristos. Noi, **nu** le considerăm PURE SIMBOLURI, asta ne-ar duce ușor în extrema de a lua Cina Domnului cu COLA și NAPOLITANE.

➔ **Regula 10** - o doctrină poate fi considerată biblică numai dacă însumează și include tot ce spune Biblia despre ea.

Este greșit să formulezi concluzii despre o anumită doctrină înainte de a studia tot ce spune Biblia despre subiectul respectiv.

De exemplu, există numeroase pasaje în N.T. care spun că noi nu mai suntem sub Lege. (citește Romani 3:28; Galateni 5:18). Când citești aceste afirmații, poți trage concluzia că harul lui Dumnezeu te scutește de orice obligație de a trăi o viață disciplinată, sfântă. Să tragi o astfel de concluzie nu este doar **FALS, CI CÂT SE POATE DE PRIMEJDIOS** pentru viața ta și a celor pe care îi îndrumi. Pentru a interpreta corect frumusețea **HARULUI** lui Dumnezeu studiază **TOATE** pasajele în care Pavel vorbește despre „HAR” și „LEGE”, vezi apoi contextul istoric, cine sunt destinatarii și care a fost motivul lui Pavel pentru care el a **accentuat** că noi, **NU** mai suntem „**SUB LEGE**”.

Concluzii

Înțelegând că Domnul respectă autoritatea Scripturii, Satan încearcă la rândul lui să citeze din Scriptură.

Satan alege afirmația psalmistului: „Căci EL va porunci îngerilor Săi să te păzească în toate căile tale; ei te vor duce pe mâini, ca nu cumva să-ți lovești piciorul de vreo piatră” (Psalmul 91:11-12; vezi Matei 4:6). Comparând cuvintele lui Satan cu textul din Psalmul 91, este interesant de observat că el nu-l citează greșit pe psalmist, însă folosește în mod greșit pasajul, denaturând intenția autorului.

Tactica dușmanului nu s-a schimbat în decursul veacurilor. Din moment ce Satan a denaturat Scriptura în fața lui Isus Hristos, creștinul de azi poate fi sigur că la fel i se va întâmpla și lui.

ATENȚIE !!! În munca ta de hermeneut, Scriptura poate fi folosită greșit atunci când:

- nu știi ceea ce spune ea despre un anumit subiect.

- scoți un verset din contextul lui.

- citești un pasaj și îl faci să spună ceea ce nu spune de fapt (alegorie).

- **pui un accent nejustificat pe lucruri mai puțin importante.** (de exemplu: vrei să demonstrezi care era țepușul lui Pavel)

- **încerci să-L pui pe Dumnezeu să facă ceea ce vrei tu, în loc să faci tu, ceea ce vrea EL.**

Partea

③ -

Principii de interpretare în funcție de genul literar

1. Poezia

Deși Cartea Psalmilor este specifică genului literar poetic, *poezia* o întâlnim aproape în toate cărțile Bibliei.

Poezia Ebraică, și nu numai aceasta, folosește limbajul figurat, metaforic. Specificul poeziei ebraice este **paralelismul**.

„Cum dorește un cerb izvoarele de apă, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule.” (Psalmul 42:1)

„Oh! De ar fi cu putință să mi se cântărească durerea, și să mi se pună toate nenorocirile în cumpănă, ar fi mai grele decât nisipul mării...” (Iov 6:2)

„Buzele tale sunt ca un fir de cârmâz.... obrazul tău este ca o jumătate de rodie...” (Cântarea Cântărilor 4:3)

 Gândirea paralelă în literatura ebraică constă în trei tipuri de paralelism:

Paralelism sinonimic - al doilea vers reafirmă în mod diferit ideea din primul vers. (ex. „El... Își spală haina în vin și mantaua în sângele strugurilor” - Genesa 49:11).

☛ Paralelism antitetic - ideea din primul vers este prezentată în antiteză în cel de-al doilea vers. (ex. „Un fiu înțelept este bucuria tatălui, dar un fiu nebun este mânia mamei sale” - Proverbe 10:1).

☛ Paralelism sintetic - în versul al doilea este completată ideea din primul vers prin clarificare, sau explicare. (ex. „...de aceea voi trimite foc în zidurile Gazei, și-i va mistui pâraiele” - Amos 1:7).

Natura metaforică a limbajului poetic îi cere cititorului mai întâi (1) să perceapă imaginile construite de către poet, apoi (2) să treacă de la nivelul literar la cel al sensului, sau semnificației lucrurilor.

❖ Principii de interpretare a literaturii poetice:

- ✓ Grupează structura strofică și tratează poezia ca întreg;
- ✓ Grupează versurile paralele pentru înțelegerea mesajului;
- ✓ Studiază limbajul metaforic și caută semnificațiile cât mai aproape de cele originale;
- ✓ Observă și ia în calcul contextul istoric al psalmului;
- ✓ Studiază Psalmul în termenii tipului (genului) căruia îi aparține;

- ✓ Studiază Psalmii mesianici în contextul lor istoric înainte de a le da o interpretare escatologică (gr. *eschatos* = „ultim”. Termenul se referă la - doctrina despre lucrurile de la sfârșitul vremurilor);
- ✓ Studiază Psalmul ca și întreg înainte de a trage concluzii;

2. Pildele

Definiție: pildele sunt povestiri simple a unor lucruri de pe pământ cu semnificații cerești.

Termenul ebraic folosit în V.T. pentru pildă este termenul *mașal* termen folosit și pentru proverbe sau ghicitoare. Ideea cuprinsă în acestea este aceea de comparație. Cuvântul *pildă*, este derivat din gr. *parabole*, de unde și termenul în limba română de **parabolă**.

Natura pildelor:

În limbajul Domnului Isus, denumirea de pildă apare sub diferite forme:

- Proverbe - Luca 4:23 „Doctore vindecă-te pe tine însuși”
- Metafore - Matei 15:13 „Orice răsad, pe care nu l-a sădit...”
- Simile (cu aceeași intensitate) - Matei 10:16 „Vă trimet ca pe niște oi în mijlocul lupilor”
- Povestiri cu exemple ilustrative ca model de conduită - Luca 10:29-37 Pilda samariteanului.
- Povestire alegorică - Marcu 4:1-9; 13-20 Pilda semănătorului.

Elementul comun al tuturor acestor forme de pilde este folosirea unei experiențe cotidiene pentru compararea adevărurilor Împărăției.

Scopul pildelor:

Pilda este spusă pentru al surprinde pe asultător, sau pentru al provoca să răspundă într-un anumit fel față de învățătura lui Isus. Ceea ce stă la originea dilemei modului de interpretare a pildelor lui Isus este tocmai înțelegerea scopului și a așteptării lui Isus de la cei care-L ascultau.

ATENȚIE !!! Cea mai mare „ispită” pentru unii predicatori este aceea de a alegoriza detaliile cele mai mărunte din pildă.

❖ Principii de interpretare a pildelor

- ✓ Observă contextul în care pilda este spusă pentru a cunoaște auditoriul original și punctele de referință ale pildei;
- ✓ Studiază structura pildei cu punctele ei de referință;
- ✓ Încearcă să descoperi detaliile cu privire la elementele pământești din pildă;
- ✓ Stabilește care a fost/este scopul pildei;
- ✓ Caută corespondente contemporane pentru a obține efectul pildei;
- ✓ Observă nivelul la care revelația Împărăției se află în învățătura lui Isus;

✓ NU FORMULA DOCTRINE BAZATE DOAR PE INTERPRETAREA PILDELOR !!!

✓ NU ALEGORIZA O PILDĂ CARE CERE UN ALT TIP DE INTERPRETARE !!!

Concluzii finale

Predicatorul - ispravnic al tainelor divine.

„Iată cum trebuie să fim priviți noi: ca niște slujitori ai lui Hristos și ca niște ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu. Încolo, ce se cere de la ispravnici, este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui” (1 Corinteni 4:1-2).

Ispravnicul* este administratorul, împărțitorul bunurilor altuia. Predicatorul este ispravnicul tainelor** lui Dumnezeu, adică al lucrurilor pe care Dumnezeu le-a descoperit oamenilor despre Sine Însuși și care sunt păstrate în Scriptură. Ispravnicul nu trebuie nici să ascundă, nici să risipească bunurile încredințate de stăpânul său. Ispravnicului i se cere să fie **credincios** în ce privește bunurile încredințate.

* gr. *oikonomos* = administratorul unei case sau al afacerilor ei; în special un ispravnic, administrator, supraveghetor.... căruia capul familiei sau proprietarul i-a încredințat administrarea afacerilor sale, ținerea evidențelor și a cheltuielilor.

** taină -> gr. *mysterion* = nu reprezintă o enigmă inexplicabilă și întunecată, ci un adevăr care a fost făcut cunoscut, care poate fi cunoscut numai pentru că Dumnezeu l-a descoperit, și în care EL i-a inițiat pe oameni.

Având conturată în imagine menirea ispravnicului și facând apel la sinceritate, putem afirma că munca predicatorului nu este tocmai ușoară - precum am crezut. Datoria lui este aceea de a prezenta mesajul Evangheliei:

SIMPLU (inteligibil, natural) nicidecum **SIMPLIST** (superficial)

CLAR (lămurit, precis) nicidecum **OBSCUR** (confuz, mediocru)

ADEVĂRAT (autentic, incontestabil) nicidecum **ÎNCHIPUIT** (născocit, eronat)

Atenție !!!

Adevărata predică **nu este** niciodată perimată, plictisitoare sau primitivă, **ci este** proaspătă și plină de autoritatea vie a lui Dumnezeu.

Predicatorul este un constructor de poduri, care caută să facă legătura între Cuvântul lui Dumnezeu și mintea omului.

Predicatorul **trebuie** să se „scufunde” zilnic în Scriptură.

Disciplina **trebuie** dovedită inclusiv în cele mai neînsemnate aspecte ale slujirii.

Menirea ispravnicului (predicatorului) este **hrănirea** celor din casă.

Predica **trebuie** să-L aibă în centru pe Hristos și jertfa SA, nu idei sau păreri personale.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

1. Daniel Brânzei, *Identitate creștină în istorie*, Grand Rapids, Michigan, 1998.
2. Haddon Robinson, *Arta comunicării adevărului biblic*, Logos, Cluj, 1998.
3. Gordon Fee și Douglas Stuart, *Biblia ca Literatură*, Logos, Cluj, 1994.
4. Gene Edward Veith, *Citind printre rânduri*, Cartea Creștină, Oradea, 1997.
5. Walter A. Henrichsen, *Cercetați Scripturile*, Logos, Cluj, Cluj, 2002.
6. John R. W. Stott, *Puterea Predicării*, Logos, Cluj, 2004.
7. John R. W. Stott, *Portretul predicatorului*, Logos, Cluj, 2002.

